

Arrest

nr. 136 157 van 14 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat J. DIENI en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Pakistaans staatsburger van Sheikh origine, geboren op 04/05/1978 te Lahore, waar u ook woonde. U bent moslim. U bent de oudste van acht kinderen, uw vader is gepensioneerd ambtenaar. U vergezelde uw vriend regelmatig wanneer hij professioneel ging filmen bij evenementen en feestjes. Zo ook eind 2010, in de 10de of 11de maand, toen u uw vriend vergezelde naar een verjaardagsfeestje in een huis behorend tot de christelijke gemeenschap van Bail Hata. Daar ontmoette u (S.), een christelijk meisje van de Sonrat-kaste, 4 jaar jonger dan uzelf, die er te gast was op het feest. Jullie wisselden die dag telefoonnummers uit en belden elkaar sindsdien regelmatig. Een maand later spraken jullie voor het eerst af. Jullie ontmoetten elkaar meestal in een park, het Minar-e-Pakistan park in Lahore, of in sapsjebars. Jullie zagen elkaar enkel op publieke plaatsen, maar jullie relatie was geheim. Na 3 à 4 maanden spraken jullie vaak over trouwen. Jullie vroegen zich af of de beide families hun akkoord wel

zouden geven voor een huwelijk. U stelde (S.) voor om zich te bekeren tot de islam, zodat uw ouders zouden instemmen. (S.) ging meteen akkoord.

Echter, in maart of april 2011 werden jullie tijdens een ontmoeting in het park betrappt door (S.)'s broer (J.A.), die jullie beiden sloeg en (S.) meenam naar huis. 2 dagen later kwam haar familie naar uw huis om met uw ouders te praten. Ze maakten duidelijk dat een relatie tussen jullie beiden niet kon. Enkele dagen later werd u op straat tegengehouden door (S.)'s broer en twee kompanen. U werd in een auto getrokken, waar ze u sloegen en bedreigden. Eén van de kompanen richtte een pistool op uw hoofd en dreigde u neer te schieten, doch (S.)'s broer beschermde u en overtuigde zijn kompaan om het bij een waarschuwing te laten. Ze lieten u gaan nadat u beloofde dat u geen contact meer zou zoeken met (S.). U vertelde thuis wat er gebeurd was, waarop uw ouders besloten dat u voor uw veiligheid naar het buitenland moest. U verhuisde naar uw tante, een zus van uw moeder, terwijl uw familie uw vertrek regelde. Uw moeder verkocht wat grond en u vroeg een internationaal paspoort aan, dat werd afgegeven aan een smokkelaar, die voor u een Schengenvisum regelde. Terwijl u reeds bij uw tante woonde, kwam de politie naar het huis van uw ouders om te melden dat er een klacht tegen u was ingediend en dat u zich bij de politie moest aanbieden. U ging hier niet op in, waarop u een telefoontje kreeg van het politiekantoor. De agent vertelde u dat de familie van het meisje erg kwaad was en u zou vermoorden, en dat u levenslange opsluiting riskeerde indien de politie u zou oppakken. U sluit niet uit dat de politie werd omgekocht om u te bedreigen en u bent niet zeker of er al dan niet een klacht tegen u loopt.

Na uw vertrek uit Pakistan, ongeveer een jaar geleden, is uw familie uit angst voor represailles naar een ander adres verhuisd. Ongeveer een maand geleden echter zou de familie van (S.) het nieuwe adres van uw familie ontdekt hebben en kwamen 's nachts enkele van die familieleden in dronken toestand naar het huis van uw familie. Na wat geroep en het lossen van schoten dropen ze af. Niemand raakte bij het incident gewond.

In de 8ste of 9de maand van 2011 verliet u Pakistan. U vertrok per vliegtuig van Islamabad in het bezit van uw eigen paspoort met Schengenvisum. U vloog naar Doha, waar u na 2 uur transit een vliegtuig naar Milaan, Italië nam. U reisde van Milaan naar Brescia, waar enkele streekgenoten verbleven. U verbleef verschillende maanden op verschillende plaatsen in Italië vooraleer u per wagen verder reisde richting België. U kwam in februari of maart 2012 aan in België. U werd enkele keren opgepakt wegens illegaal verblijf, doch telkens vrijgelaten met een bevel om het grondgebied te verlaten. In België verbleef u in de Pakistaanse gemeenschap van de Rue Brogniez in Anderlecht. Soms had u werk, soms niet. U werd nogmaals bij een administratieve controle van de politie opgepakt op 11/07/2014. Deze keer werd u overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen te Vottem, in afwachting van uw repatriëring. U verwachtte dat men u na 2 maanden zou vrijlaten. De termijn van uw opsluiting werd echter telkens verlengd, tot u op 09/11/2014 naar de luchthaven werd gebracht en een ticket kreeg voor een vlucht naar Pakistan. U weigerde een repatriëring en werd opnieuw overgebracht naar het gesloten centrum, alwaar u op 28/11/2014 een eerste asielaanvraag indiende bij de Belgische instanties.

U legde geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u de broer van uw vriendin (S.) vreest, met wie u een in uw omgeving verboden interreligieuze relatie onderhield. Daarnaast vreest u mogelijk ook de politie, omdat u vernam dat er tegen u een klacht zou zijn ingediend door (S.)'s familie.

Er kan aan uw relaas echter geen geloof worden gehecht. Zo zijn uw verklaringen betreffende uw vermeende partner onaannemelijk vaag, niet overtuigend en zelfs tegenstrijdig. U heeft uw verboden relatie met een christelijk meisje dan ook niet aannemelijk weten maken. Bovendien heeft u uw identiteit, relaas, relatie en reisweg op geen enkele manier gestaafd, en vertoonde u een u onaannemelijk gebrek aan interesse en medewerking in de asielprocedure.

Vooreerst zijn uw verklaringen betreffende (S.), een christelijk meisje waarmee u een relatie zou gehad hebben, onaannemelijk vaag en weinig doorleefd. Zo kon u behalve haar voornaam, kaste en religie weinig tot geen concrete details betreffende (S.) geven. U moest het antwoord op vragen over haar leeftijd schuldig blijven, omdat ze nooit consequent haar geboortedatum aan u zou hebben verteld (CGp4, CGp7), wat eigenaardig is. Daarenboven stelde u dat ze 4 jaar jonger zou zijn dan u (CG p4), doch, gevraagd of ze nog schoolliep in de periode dat jullie elkaar leerden kennen, antwoordde u aanvankelijk bevestigend (CGp4: "ja, under metric"). Nochtans zou (S.), gezien uw verklaringen, op het moment dat u haar leerde kennen in 2010 reeds 28 jaar oud geweest zijn. Het is dan ook weinig aannemelijk dat ze op dat ogenblik nog op de middelbare school zou gezeten hebben. Ook wat betreft vragen over de school waar ze les volgde, zijn uw verklaringen weinig coherent en zelfs tegenstrijdig te noemen. Zo stelde u aanvankelijk dat ze school liep aan de Government Muslim League High School (CGp4). U situeerde deze school nabij het spoorwegstation (CGp5). Echter, gevraagd waarom ze

niet schoolliep in de Christelijke school naast de kerk die ze bezocht, antwoordde u plots: "Ik weet niet waar ze naar school ging, er zijn veel government schools" (CGp5), waarmee u uw eerdere specifieke antwoord tegenspreekt. Hiermee geconfronteerd, gaf u als uitleg: "Ik zei u dat er 2 à 3 scholen van de overheid dichtbij haar adres waren, ik weet niet precies naar welke school ze ging. Ik herinner me nu net dat ik haar dat eens gevraagd had waar ze naar school ging, en ze zei: Lady Griffon" (CG p5), waarmee u voorgaande tegenstrijdige verklaringen niet oplost, maar net nog aanvult met nog een derde versie. Dat u geen coherentere verklaringen kan afleggen over (S.)'s scholing is des te frappanter, aangezien u, gevraagd naar waar u zoal over sprak met haar, het volgende stelde: "we vroegen normale dingen, en kwamen goed overeen. Ik vroeg haar over haar studies, ze stelde dezelfde vraag aan mij (...)" (CGp7). Uw verklaringen betreffende uw relatie missen doorleefdheid en spontaniteit. Gevraagd waarover jullie zoal praatten, kwam u spontaan niet verder dan: "over onze toekomstplannen, vooral ook over trouwen." (CG p7), een weinig concreet antwoord. Gevraagd waarover jullie dan praatten voordat jullie het over trouwen hadden, gaf u aan: "onze families introduceren of vragen stellen over de familie" (CG p7), evenzeer een opvallend karige verklaring, aangezien u reeds na 3 à 4 maanden tegen de norm in wou trouwen met dit meisje (CG p7). Bovendien kan worden opgemerkt dat uw kennis over (S.)'s familie erg beperkt is. Zo stelde u dat ze 2 broers heeft, maar kent u slechts de naam van één van beiden (CG p4). Het beroep van haar vader kan u evenmin concreet benoemen en zegt hierover: "(...) ik weet niet precies welke job hij deed. Ik was alleen in haar geïnteresseerd, ik stelde niet veel vragen over haar familie"(CGp5). Aangaande de plaats van jullie eerste ontmoeting legde u bovendien tegenstrijdige verklaringen af. Zo zei u vooreerst tot twee keer toe : "ik ging naar haar huis om een film te maken" (CGp5), om vervolgens te stellen dat het niet haar huis was (CGp6). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, gaf u volgende verklaring: "neen, ik zei u dat het niet haar huis was, dat ze daar ook aanwezig was als gast, het was een evenement voor christenen (...)" (CGp6), waarmee u uw eerdere verklaringen enkel ontkent, doch niet verklaart. Gezien het belang van dergelijk scharniermoment in uw leven mag verwacht worden dat u coherentere verklaringen kan afleggen over de plaats waar u uw partner voor het eerst ontmoette.

Hier kan nog worden aan toegevoegd dat uw gevoelens voor (S.) nauwelijks tot uiting kwamen tijdens uw gehoor, dit ondanks het feit dat u zelfs doodsb bedreigingen doorstond omwille van uw relatie met dit meisje en u uw leven riskeerde door met haar contact te blijven houden na deze bedreigingen. Hierbij kan verwezen worden naar de vaststelling dat u slechts sprak over (S.) in bewoordingen als: "we waren goede vrienden geworden, ik vond haar leuk" en "we vroegen normale dingen en kwamen goed overeen" (CGp7). De woorden 'liefde' of 'graag zien' zijn nooit over uw lippen gekomen. Gevraagd naar jullie eerste ontmoeting kwam u spontaan niet verder dan: "We zeiden dag tegen elkaar, en toen werd ze mijn vriend" (CGp6), om na enig aandringen verder te gaan met: "ja. Eerst zeiden we hallo tegen elkaar. We wisselden telefoonnummers uit, we praatten vaak via telefoon met elkaar", waar nog dient aan toegevoegd te worden dat u haar telefoonnummer niet meer kent en geen enkel telefoonnummer meer van haar heeft (CGp6).

De geloofwaardigheid van het bestaan van uw relatie komt dan ook reeds danig in het gedrang.

Daarbij dient de aandacht nog gevestigd te worden op enkele weinig aannemelijke aspecten van uw relaas. Zo stelde u dat jullie relatie geheim was, en niemand op de hoogte was van jullie relatie (CGp8, CGp9). Desondanks spraken jullie enkel af op publieke plaatsen, zoals een park en sapjesbars (CG p7). Deze ongerijmdheid verklaarde u als volgt: "omwille van onze cultuur. Ik wou haar niet ontmoeten in een afgezonderde ruimte. Ik ontmoette haar altijd slechts enkele minuten op openbare plaatsen" (CGp9), een uitleg die niet afdoende is. Het is immers opmerkelijk dat u uw cultuur aanhaalt als reden waarom u niet op een meer geheime plaats, uit het openbare domein, zou willen afspreken, terwijl net die cultuur uw relatie met een christelijk meisje zou veroordelen (CGp9). Het is weinig aannemelijk dat u uit vrije wil dan nog dermate grote risico's op ontdekking zou genomen hebben. Uw verklaring hiervoor, "het is een heel groot park. We ontmoetten elkaar normaal slechts een korte tijd. We zaten achter een boom, in een hoekje, we liepen niet rond. Het is ook wat verderaf van ons huis." (CGp9) kan niet overtuigen, te meer daar uit uw verklaringen blijkt dat u amper 2 maanden later ook daadwerkelijk in het park betrapt werd, bovendien door een dicht familielid van uw vriendin (CGp9).

Uw geloofwaardigheid komt nog meer op de helling te staan door de vaststelling dat u ook nadat u met een wapen met de dood bedreigd werd zich niet tot de politie wendde voor hulp. Uw uitleg hiervoor kan niet overtuigen. Zo stelde u dat u niet genoeg middelen had om naar de politie te gaan (CG p11). U voegde hier aan toe: "want dan moet je middelen hebben en geld betalen, anders wil de politie niet naar je luisteren" (CGp11), wat slechts een veronderstelling is van uwentwege, aangezien u niet naar de politie bent geweest en dus zelfs geen poging deed om politiebescherming te verkrijgen. Nochtans mag er, gezien uw maatschappelijke positie als deel van de moslimmeerderheid, vanuit gegaan worden dat u in een conflict met iemand van de christelijke minderheid zeker geen a priori minderwaardige rechtspositie zou genieten. U heeft dan ook geen redelijke verklaring weten geven waarom u niet naar

de politie zou zijn gegaan na dergelijke zwaarwichtige feiten, waardoor uw geloofwaardigheid nog verder wordt aangetast.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u uw asielrelaas, identiteit noch reisweg heeft gestaafd met enigerlei document, zonder hiervoor een aanvaardbare verklaring te bieden. U heeft geen enkel bewijs van uw identiteit aangebracht, hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u hiertoe in de mogelijkheid bent. Zo gaf u te kennen dat uw identiteitskaart gewoon bij uw familie ligt, met wie u nog regelmatig contact heeft. Desondanks heeft u geen enkele inspanning verricht om deze identiteitskaart te bekomen en stelde u: "ik had het niet nodig, ik vroeg het niet"(CGp13). Ook uw internationaal paspoort met visum voor Italië legde u niet voor. U stelde dat het op de luchthaven van Milaan werd ingehouden door de smokkelaar (CGp13). Er kan aan deze verklaring echter ernstig getwijfeld worden, aangezien uit confrontatie met een foutieve chronologie in uw reisweg blijkt dat u verschillende maanden in Italië verbleven heeft (CGp14), en geen 3 dagen zoals u aanvankelijk stelde (CGp13-14). U legde verder geen enkel bewijs voor dat het bestaan van uw partner (S.) zou kunnen aantonen (CG p13), of van de problemen die uw familie actueel omwille van uw relatie zou kennen. Evenmin legde u enig bewijsstuk voor dat erop zou wijzen dat er daadwerkelijk een klacht tegen u zou zijn ingediend bij de politie. Meer zelfs, u gaf zelf te kennen dat u niet zeker wist of er al dan niet een officiële klacht tegen u loopt, en wat de precieze aanklacht zou zijn (CGp11). In deze context is het des te opmerkelijker dat u daarentegen wel aangeeft dat u de klacht zou kunnen voorleggen indien nodig (CGp12). Het is nog markanter dat u bovendien aangeeft dat u zich tot op heden zelfs niet geïnformeerd heeft naar uw situatie (CG12). Dit alles wijst op een onaannemelijk gebrek aan interesse en medewerking van uwentwege inzake uw asielprocedure.

Dit gebrek aan interesse en medewerking wordt nog bestendig door de vaststelling dat u reeds sinds eind 2011, intussen 3 jaar, op Europese bodem bent zonder enig initiatief te nemen in het zoeken naar internationale bescherming. Deze vaststelling doet uw algehele geloofwaardigheid verder teniet. Zo verbleef u verschillende maanden in Italië, waar enkele Pakistaanse kennissen woonden, zonder asiel aan te vragen (CGp14). U reisde vervolgens door naar België, waar u evenmin een asielaanvraag indiende. U werd meermaals onderschept bij administratieve controles van de politie, waarbij u op geen enkele manier kenbaar maakte dat u internationale bescherming zocht (CGp15, zie rapporten administratieve controle politie). Hoewel u zelf verklaarde in België reeds verschillende jaren in de Pakistaanse gemeenschap rond de Rue Brogniez te Anderlecht te wonen en te werken (CGp2, p14) zou niemand van deze gemeenschap u over de mogelijkheid van een asielprocedure hebben ingelicht (CGp14), een verklaring die alle rede tart. Bovendien werd u reeds op 11 juli 2014 gearresteerd en naar het gesloten centrum voor illegalen te Vottem overgebracht, waar u evenmin spontaan een asielaanvraag indiende. Integendeel, u wachtte nog tot 19 dagen na een eerste repatriëringspoging, nadat een tweede repatriëring reeds voorzien was, om een eerste asielaanvraag op Europese bodem in te dienen. Dat u niet eerder op de hoogte zou zijn geweest van de mogelijkheden hiertoe (CGp14) kan niet aanvaard worden, waardoor uw asielaanvraag mag beschouwd worden als erg laattijdig. Er bestaat dan ook een ernstig vermoeden dat u louter en alleen asiel aanvraagt om een nakende repatriëring naar Pakistan in extremis te vermijden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en

Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie, dd. 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van artikel 3 EVRM en van "machtoverschrijding".

Waar aan hem wordt verweten dat hij geen documenten bijbrengt, merkt verzoeker op dat hij zich niet bekommerde om het verzamelen van bewijzen toen de beslissing was genomen om het land te verlaten. Hij vreesde voor zijn veiligheid en in zulke toestand denkt men er niet aan dat dit noodzakelijk is. Er moet rekening worden gehouden met de reële mogelijkheden om bewijzen bij te brengen. Bovendien is het niet nodig om materiële bewijzen te leveren gezien de omstandigheden die een vlucht wegens een vrees voor vervolging omringen. Een asielaanvrager kan worden erkend op grond van een omstandig en geloofwaardig verhaal en eventuele twijfel moet ten goede komen van de asielaanvrager.

Verzoeker stelt dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Minstens "voldoen verzoekers" aan de voorwaarden om te kunnen genieten van het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een certificaat van domicilie en twee foto's van S. Hij merkt op dat het adres van S. overeenkomt met het adres dat hij opgaf. De tegenstrijdigheden die verweerder aanhaalt zijn niet voldoende om aan te tonen dat verzoeker en S. geen relatie hadden.

Verzoeker brengt tevens een brief bij waaruit blijkt dat hij in Pakistan beroep deed op een advocaat om te huwen. De brief van de advocaat geeft uitvoerig weer welke taken hem werden toevertrouwd. Het plan om te huwen met S. kan dus niet in twijfel worden getrokken. De brief legt tevens uit hoe verzoeker in het bezit kwam van de documenten die hij voorlegt.

Verzoeker legt verder een kopie van zijn paspoort neer om zijn identiteit te bewijzen.

Dat verzoeker zich zijn reis naar België niet goed kon herinneren is geen omstandigheid die toelaat aan zijn relaas te twijfelen. Hetzelfde geldt voor het feit dat verzoeker drie jaar wachtte alvorens bescherming te vragen aan België.

De nieuwe elementen moeten volgens verzoeker opnieuw door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) worden onderzocht aangezien de Raad niet beschikt over onderzoeksbevoegdheid. De nieuwe elementen tonen de identiteit van verzoeker en zijn partner, de stappen die verzoeker ondernam en de ondergane bedreigingen aan.

Verzoeker wijst er voorts op dat de praktijk van eermoorden in Pakistan veel voorkomt. Hij voegt verschillende artikelen bij het verzoekschrift waarin dit wordt bevestigd. Gemengde huwelijken worden door de bevolking niet aanvaard.

Verzoeker benadrukt daarnaast dat er in Pakistan een ernstige bedreiging is van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Hij citeert een passage uit de bestreden beslissing, wijst erop dat de informatie uit het dossier dateert van 18 februari 2014 en stelt dat de door hem neergelegde informatie allemaal van recentere datum is. Verzoeker citeert de reisadviezen van het Belgische en het Britse ministerie van Buitenlandse Zaken. Voorts haalt hij een passage aan uit het bij het verzoekschrift gevoegde rapport van het UK Home Office.

Volgens verzoeker begaat verweerder een klaarblijkelijke vergissing van appreciatie en schendt deze de principes van goede administratie en evenredigheid. Verweerder had de beslissing moeten motiveren onder het oogpunt van de subsidiaire bescherming gezien de feiten toelaten te denken dat verzoeker een risico loopt op zware aantasting van zijn fysieke integriteit. Verweerder schijnt het belang niet waar te nemen van de notie 'subsidiaire bescherming'. Het is noodzakelijk dat dit element door het CGVS wordt onderzocht. Dit maakt immers mogelijk om te geloven dat verzoeker "in geval van terugkeer naar Rusland" foltering en/of onmenselijke en vernederende behandelingen zou ondergaan. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het EHRM omtrent artikel 3 EVRM. Al deze elementen kunnen volgens hem een begin van bewijs zijn dat in zijn hoofde een vrees voor vervolging bestaat.

Verzoeker herinnert aan wat werd aangehaald tijdens het gehoor bij het CGVS en houdt vol dat het risico goed en degelijk bewezen is.

2.1.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift: een kopie van zijn paspoort (bijlage 2), twee foto's van S. (bijlage 3), een kopie van het certificaat van domicilie van S. (bijlage 4), een verklaring aan de politie met Engelse vertaling (bijlage 5), een brief van de advocaat van verzoeker in Pakistan (bijlage 6), enkele artikelen inzake de praktijk van eermoorden in Pakistan (bijlage 7) en een rapport van het UK Home Office (bijlage 8).

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Op welke wijze de bestreden beslissing behept zou kunnen zijn met machtsoverschrijding wordt door verzoeker op generlei wijze gepreciseerd en kan niet worden gezien.

2.2.2. Verzoeker preciseert evenmin op welke wijze het evenredigheidsbeginsel *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden. Het evenredigheidsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, is in onderhavige procedure bovendien niet aan de orde. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te

gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

2.2.3. Verzoeker geeft voor het overige niet aan welk van de *“principes van goede administratie”* verweerder zou hebben geschonden. Evenmin werkt hij uit op welke wijze dit zou zijn geschied. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing, ook deze inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, zijn in duidelijke bewoordingen in de bestreden beslissing opgenomen en kunnen hierin op eenvoudige wijze worden gelezen. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoeker deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.7.1. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit de verklaringen die in dit kader terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker voorafgaand aan het gehoor bij het CGVS blijk gaf van een verregaand gebrek aan interesse voor en medewerking aan zijn asielaanvraag. Verzoeker liet, ondanks hij hiertoe vanuit België duidelijk de mogelijkheid had, na om zelfs maar te proberen om ter staving van zijn relaas de nodige documenten te bekomen en om zich terdege te informeren over zijn situatie. Redelijkerwijze kan van een kandidaat-vluchteling nochtans worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde de nodige documenten te bekomen en zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. Dat verzoeker ter staving van zijn relaas op heden alsnog enkele documenten bijbrengt, doet aan het gebrek aan interesse en medewerking dat hij aanvankelijk vertoonde geenszins afbreuk.

Inzake verzoekers laattijdige asielaanvraag stelt de bestreden beslissing:

“Dit gebrek aan interesse en medewerking wordt nog bestendigd door de vaststelling dat u reeds sinds eind 2011, intussen 3 jaar, op Europese bodem bent zonder enig initiatief te nemen in het zoeken naar internationale bescherming. Deze vaststelling doet uw algehele geloofwaardigheid verder teniet. Zo verbleef u verschillende maanden in Italië, waar enkele Pakistaanse kennissen woonden, zonder asiel

aan te vragen (CGp14). U reisde vervolgens door naar België, waar u evenmin een asielaanvraag indiende. U werd meermaals onderschept bij administratieve controles van de politie, waarbij u op geen enkele manier kenbaar maakte dat u internationale bescherming zocht (CGp15, zie rapporten administratieve controle politie). Hoewel u zelf verklaarde in België reeds verschillende jaren in de Pakistaanse gemeenschap rond de Rue Brogniez te Anderlecht te wonen en te werken (CGp2, p14) zou niemand van deze gemeenschap u over de mogelijkheid van een asielprocedure hebben ingelicht (CGp14), een verklaring die alle rede tart. Bovendien werd u reeds op 11 juli 2014 gearresteerd en naar het gesloten centrum voor illegalen te Vottem overgebracht, waar u evenmin spontaan een asielaanvraag indiende. Integendeel, u wachtte nog tot 19 dagen na een eerste repatriëringspoging, nadat een tweede repatriëring reeds voorzien was, om een eerste asielaanvraag op Europese bodem in te dienen. Dat u niet eerder op de hoogte zou zijn geweest van de mogelijkheden hiertoe (CGp14) kan niet aanvaard worden, waardoor uw asielaanvraag mag beschouwd worden als erg laattijdig. Er bestaat dan ook een ernstig vermoeden dat u louter en alleen asiel aanvraagt om een nakende repatriëring naar Pakistan in extremis te vermijden.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij niet dienstig worden aangevochten, door de Raad overgenomen. Dat verzoeker drie jaar talmde alvorens een asielaanvraag in te dienen vormt, in tegenstelling met wat hij voorhoudt, weldegelijk een ernstige negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees voor vervolging. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze uiteengezet waarom aan verzoekers voorgehouden asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Meer bepaald wordt hierin vastgesteld dat (i) hij onaannemelijk vage, niet-overtuigende en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent S., het christelijke meisje waarmee hij een relatie beweerde te hebben gehad; (ii) hij onaannemelijke verklaringen aflegde over zijn asielrelaas; (iii) de geloofwaardigheid van zijn relaas nog verder wordt ondermijnd doordat hij zelfs geen poging ondernam om zich tot de politie te wenden om bescherming te verkrijgen en hiervoor geen overtuigende uitleg kon verschaffen. Verzoekers verweer bevat algemene beschouwingen maar geen concrete argumenten teneinde de concrete vaststellingen die dienaangaande worden gedaan te weerleggen. Deze vaststellingen vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, nu zij niet dienstig worden weerlegd, onverminderd gehandhaafd.

Daarenboven blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker herhaald tegenstrijdige verklaringen aflegde inzake de kernaspecten van zijn asielrelaas. In de vragenlijst van het CGVS verklaarde hij dat de familie van S. reeds de dag nadat hij met S. in het park werd betrapt naar zijn familie kwam. Tevens gaf hij aan dat de familieleden die naar zijn familie kwamen de moeder van S. en een andere vrouw betroffen. Verder stelde hij dat hij daarna twee maanden later door de broer van S. in een wagen werd getrokken en werd bedreigd (administratief dossier, vragenlijst, nr.5). Tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker echter dat de familie van S. slechts twee dagen nadat hij met S. in het park werd betrapt naar zijn familie kwam. Tevens gaf hij aan dat de beide ouders van S. daarbij naar zijn familie kwamen. Bovendien stelde hij dat hij reeds enkele dagen later door de broer van S. in een wagen zou zijn gesleurd en zou zijn bedreigd (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.8-10).

Bovendien legde verzoeker blijkens de met reden weergegeven verklaringen in de bestreden beslissing tegenstrijdige verklaringen af omtrent zijn voorgehouden reisweg naar België. Aanvankelijk beweerde hij dat hij slechts drie dagen in Italië zou hebben verbleven. Na confrontatie met het gegeven dat dit chronologisch gezien niet klopte, verklaarde hij echter dat hij verschillende maanden in Italië heeft verbleven. Het is geenszins onredelijk om te verwachten dat verzoeker, gelet op het grote verschil, zich zou kunnen herinneren of hij slechts enkele dagen, dan wel enkele maanden in Italië verbleef. Derhalve doet deze tegenstrijdigheid nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende asielrelaas.

2.2.7.2. De bij het verzoekschrift gevoegde documenten en informatie zijn niet van die aard dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas kunnen herstellen.

Daargelaten dat het onaannemelijk voorkomt dat verzoeker, gelet op het hoger gestelde inzake zijn langdurig verblijf in België, reeds geplande repatriëringen en laattijdige asielaanvraag, thans

documenten bijbrengt die zijn relaas kunnen ondersteunen, kan over deze documenten het volgende worden gesteld.

De pagina uit verzoekers paspoort (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 2) strookt niet, zoals verweerder terecht opmerkt, met verzoekers verklaringen bij het CGVS (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.13). Aldaar verklaarde hij immers dat hij het paspoort aanvraag vier maanden voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst, in 2011, en dit omdat hij het land wilde verlaten. Het paspoort waarvan verzoeker een kopie neerlegt zou echter zijn uitgereikt in november 2010, aldus nog voor verzoekers vermeende problemen. Verzoeker maakt daarenboven niet aannemelijk hoe hij thans aan de neergelegde kopie is geraakt. Bij het CGVS verklaarde hij in dit kader dat de smokkelaar zijn paspoort in Milaan zou hebben afgenomen (*ibid.*, p.13). Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat het paspoort slechts een aantal identiteitsgegevens bevat doch geen gegevens bevat die aan het voormelde afbreuk zouden kunnen doen.

Ook het certificaat van domicilie en de foto's van S. (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3 en 4), kunnen het voorgaande niet ontkrachten. Aan het certificaat van domicilie kan niet de minste bewijswaarde worden gehecht. Vooreerst wordt ook dit stuk slechts bijgebracht in de vorm van een makkelijke te manipuleren kopie. Verder is dit document opgesteld in een dermate gebrekkig en foutief Engels dat geheel niet kan worden aangenomen dat het een kopie zou betreffen van een authentiek, door de hierop vermelde autoriteit uitgereikt stuk. Hoe dan ook blijkt uit de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') dat zulke documenten in Pakistan eenvoudigweg illegaal verkrijgbaar zijn door de wijdverbreide corruptie bij de Pakistaanse overheidsdiensten, hetgeen de bewijswaarde van het certificaat van domicilie ernstig relativeert. Aangezien aan het certificaat van domicilie geen bewijswaarde kan worden gehecht, blijkt uit de neergelegde foto's niet dat de hierop afgebeelde persoon S. zou zijn. Dient bovendien te worden vastgesteld dat, zelfs indien de hierop afgebeelde persoon S. zou zijn en zelfs indien aangenomen zou kunnen worden dat het certificaat van domicilie van S. is, *quod non*, dan nog uit deze stukken geheel niet kan worden afgeleid dat verzoeker met deze persoon een relatie zou hebben gehad, laat staan dat hieruit kan worden afgeleid dat hij daardoor problemen zou hebben gekend.

De verklaring ten overstaan van de politie wordt eveneens slechts bijgebracht in de vorm van een makkelijk te manipuleren of te fabriceren kopie. Daarenboven betreft dit een document dat door het even wie, door het even waar en om het even wanneer kan zijn opgesteld. Verder kan opnieuw worden gewezen op de wijdverbreide corruptie in Pakistan, waardoor de bewijswaarde van dit document hoe dan ook ernstig moet worden gerelativeerd. Zulk document kan op zich niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van het asielaas te herstellen doch dient, opdat hieraan enige bewijswaarde zou kunnen worden gehecht, te worden neergelegd in het kader van geloofwaardige verklaringen, hetgeen *in casu* geenszins het geval is.

De brief van verzoekers advocaat in Pakistan wordt slechts bijgebracht in de vorm van een kopie (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 6). Voorts betreft ook dit document een stuk dat door om het even wie, om het even waar en om het even wanneer kan zijn opgesteld. Verder strookt de inhoud van deze brief in het geheel niet met verzoekers verklaringen bij het CGVS. Volgens de brief zouden verzoeker en S. reeds op 12 december 2010 bij de opsteller van deze brief zijn geweest om advies te vragen over de registratie van hun huwelijk. Verzoeker maakte hiervan tijdens het gehoor bij het CGVS echter nergens spontane melding. Bovendien verklaarde hij bij het CGVS dat hij en S. slechts na drie tot vier maanden (hetzij omstreeks februari 2011) over huwen begonnen te praten (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.7). Daarenboven verklaarde hij, wanneer hem werd gevraagd wie er op de hoogte was van hun relatie: "*Niemand wist van onze relatie. Tot de dag dat haar broer kwam en haar sloeg. Tot dan was deze relatie geheim*". Hij bevestigde vervolgens nogmaals uitdrukkelijk dat tot op die dag, die hij eerder tijdens het gehoor situeerde in de derde of de vierde maand van 2011, niemand anders wist van hun relatie (*ibid.*, p.8-9).

In zoverre verzoeker er tot slot op wijst dat de praktijk van eermoorden voorkomt in Pakistan en dienaangaande enkele artikelen neerlegt (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 7), dient te worden opgemerkt dat de neergelegde artikelen van louter algemene aard zijn en geen betrekking hebben op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de informatie in het administratief dossier, waarvan de recentste in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt niet van 18 februari 2014 doch wel van 12 november 2014 dateert (administratief dossier, map 'landeninformatie'), wordt inzake de veiligheidssituatie in verzoekers land en regio van herkomst in de bestreden beslissing voorts met recht gemotiveerd:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie,

dd. 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

Verzoeker slaagt er niet in de voormelde motieven te ontkrachten. In zoverre hij ter zake citeert uit de reisadviezen van het Belgische en het Britse ministerie van Buitenlandse Zaken, dient verweerder te worden bijgetreden waar deze repliceert dat dergelijke reisadviezen bestemd zijn voor reislustige inwoners van deze landen en slechts tot doel hebben een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van verzoekers land van herkomst. Zij vormen, te meer nu hierin uitdrukkelijk rekening wordt gehouden met het verhoogde risico dat zulke bezoekers lopen, geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het rapport van het UK Home Office (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 8) bevat geen recentere informatie dan de informatie in het administratief dossier. Integendeel, wordt dit rapport in deze informatie uitdrukkelijk aangehaald en wordt met de inhoud hiervan in de voormelde beoordeling van de veiligheidssituatie in verzoekers land en regio van herkomst terdege rekening gehouden.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS